

Sygn. akt I C 39/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 marca 2020 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca: SSR Emilia Racięcka

Protokolant: stażysta Paulina Bajer

po rozpoznaniu w dniu 17 lutego 2020 roku w Łodzi

sprawy z powództwa H. W.

przeciwko Towarzystwu (...) w W.

o zapłatę:

1. zasądza od pozwanego na rzecz powódki tytułem odszkodowania kwotę 10.256,87 złotych (dziesięć tysięcy dwieście pięćdziesiąt sześć 87/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 08 maja 2018 roku do dnia zapłaty oraz
2. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 3.903 złote (trzy tysiące dziewięćset trzy) tytułem zwrotu kosztów procesu;
3. oddala powództwo w pozostałej części.
4. obciąża pozwanego obowiązkiem zwrotu na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi - Widzewa w Łodzi kwoty 498 (czteryście dziewięćdziesiąt osiem) złotych tytułem części nieuiszczonych kosztów sądowych od uwzględnionej części powództwa;
5. nakazuje ściągnąć od powódki z roszczenia zasadzonego w punkcie 1 na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi - Widzewa w Łodzi kwotę 54,43 złotych (pięćdziesiąt cztery 43/100) tytułem części nieuiszczonych kosztów sądowych od oddalonej części powództwa.

Sygn. akt I C 39/18

UZASADNIENIE

W dniu 18 stycznia 2018 roku H. W., reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie adwokata, wystąpiła z powództwem przeciwko Towarzystwu (...) w W., domagając się zasądzenia na swoją rzecz kwoty 10.316,40 zł tytułem odszkodowania za koszty naprawy pojazdu z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 15 stycznia 2018 roku do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz wydatków związanych z doręczaniem korespondencji. Nadto powódka wniosła o zwolnienie jej od kosztów sądowych w całości.

W uzasadnieniu wskazano, że w dniu 13 grudnia 2017 roku miał miejsce wypadek samochodowy, w wyniku którego uszkodzony został pojazd marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiący własność H. W.. Sprawca zdarzenia posiadał ubezpieczenie w zakresie odpowiedzialności

cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego. Pozwany wyliczył koszt naprawy pojazdu na kwotę 3.576,45 zł i wypłacił ją powódce. W jej ocenie świadczenie wypłacone przez ubezpieczyciela jest rażąco zaniżone. Wedle wyceny sporządzonej przez warsztat samochodowy na zlecenie powódki, rzeczywisty koszt naprawy pojazdu wynosił 13.892,85 zł. W przedmiotowym postępowaniu H. W. dochodzi zatem kwoty 10.316,40 zł stanowiącej różnicę między przyznanym odszkodowaniem a rzeczywistym kosztem naprawy pojazdu.

(pozew k. 3-5)

Postanowieniem z dnia 29 stycznia 2018 roku wniosek powódki o zwolnienie od kosztów sądowych w całości został oddalony. Na powyższe rozstrzygnięcie strona powodowa wniosła zażalenie, prawomocnie oddalone postanowieniem Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 9 marca 2018 roku.

(postanowienie SR k. 22-23, zażalenie k. 25-26, postanowienie SO z uzasadnieniem k. 31-32)

W piśmie procesowym z dnia 6 kwietnia 2018 roku powódka rozszerzyła powództwo, wnosząc o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz łącznie kwoty 11.452,92 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 10.316,40 zł od dnia 15 stycznia 2018 roku do dnia zapłaty a od kwoty 1.136,52 zł od dnia rozszerzenia powództwa do dnia zapłaty. Wskazała, że zmodyfikowane żądanie wynika z konieczności korzystania przez powódkę z pojazdu zastępczego w czasie naprawy uszkodzonego w kolizji z dnia 13 grudnia 2017 roku pojazdu, czego zwrotu kosztów niniejszym się domaga. Umowa najmu pojazdu zastępczego została zawarta w dniu 14 grudnia 2017 roku i trwała do 12 stycznia 2018 roku, stawkę dobową ustalono na kwotę 132 zł netto. Rzeczywisty czas trwania najmu wynosił 23 doby, ponieważ dopiero w dniu wypłaty częściowego odszkodowania przez pozwanego powódka mogła przystąpić do naprawy pojazdu. Świadczenie przelano na konto powódki w dniu 5 stycznia 2018 roku. Pozwany wypłacił na rzecz powódki tytułem kosztów najmu pojazdu zastępczego kwotę 2.597,76 zł, zaś rzeczywiście poniesiony przez nią koszt tej usługi wynosił 3.734,28 zł.

(pismo procesowe powódki k. 37-38)

W odpowiedzi na pozew z dnia 24 maja 2018 roku pozwany reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniosł o oddalenie powództwa w całości i zwrot kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz opłaty od pełnomocnictwa według norm przepisanych. W pierwszej kolejności wskazał, że żądanie pozwu jest zawyżone, a wypłacona w toku postępowania likwidacyjnego kwota w całości zaspokaja roszczenie powódki. Kosztorys przedstawiony przez powódkę zakładał użycie podczas naprawy części nowych i oryginalnych, co bezzasadnie podwyższy wartość pojazdu i polepszy jego stan techniczny w stosunku do stanu sprzed szkody. Nadto powódka wbrew obowiązkowi dążenia do zmniejszenia rozmiarów szkody nie rozpoczęła naprawy pojazdu bezzwłocznie, tj. po otrzymaniu kosztorysu naprawy, zaś okres najmu pojazdu zastępczego powinien trwać jedynie przez okres niezbędny do przywrócenia możliwości korzystania z pojazdu.

(odpowiedź na pozew k. 47-53)

Postanowieniem Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 25 lutego 2019 roku prawomocnie oddalono wniosek powódki o zwolnienie od kosztów sądowych w części, tj. w zakresie obowiązku uiszczenia zaliczki na poczet opinii biegłego.

(postanowienie SR k. 84-85, zażalenie k. 88-88v, postanowienie SO z uzasadnieniem k. 94-95v)

W piśmie procesowym z dnia 14 stycznia 2020 roku pozwany podniósł, że w realiach przedmiotowej sprawy zasadnym jest przyjęcie części zamiennych o jakości Q w kalkulacji kosztów naprawy, jak wynika bowiem z treści opinii biegłego i wyjaśnień powódki, naprawa została realnie dokonana przy użyciu części używanych zakupionych za pośrednictwem aukcji internetowej, zaś część prac naprawczych wykonał brat powódki nieodpłatnie.

(pismo przygotowawcze k. 185-185v)

Na rozprawie w dniu 17 lutego 2020 roku pełnomocnik powódki wniósł o nieobciążenie powódki obowiązkiem zwrotu kosztów procesu pozwanemu, w razie nieuwzględnienia powództwa.

Do zamknięcia rozprawy strony pozostały przy swoich stanowiskach.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 grudnia 2017 roku w godzinach wieczornych na Al. (...) na wysokości posesji nr (...) doszło do kolizji drogowej, w wyniku której został uszkodzony samochód marki V. (...) o nr rejestracyjnym (...), należący do H. W.. Sprawca wypadku ubezpieczona był w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń.

/bezsporne/

Powódka zgłosiła szkodę ubezpieczycielowi w dniu 14 grudnia 2017 roku. Została ona zarejestrowana pod numerem (...).

/bezsporne a także druk zgłoszenia szkody k. 10-12/

Wskutek uszkodzenia w wyniku przedmiotowej kolizji, pojazd należący do powódki nie mógł być użytkowany. Powódka w dniu 14 grudnia 2017 roku zawarła z (...) Sp. z o.o. w Z. umowę usługi najmu samochodu nr 1/12/2017. Przedmiotem umowy było wynajęcie samochodu zastępczego – marki V. (...) na czas naprawy pojazdu powódki uszkodzonego w kolizji z dnia 13 grudnia 2017 roku. Stawkę dobową najmu ustalono na kwotę 132 zł netto.

/umowa najmu k. 39-39v, protokół przekazania pojazdu k. 40/

Pozwany uznał swoją odpowiedzialność za szkodę co do zasady i decyzją z dnia 4 stycznia 2018 roku, po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego wypłacił na rzecz powódki kwotę 3.576,45 zł.

/decyzja k. 13, kosztorys k. 14-19, potwierdzenie przelewu k. /

Powódka rozpoczęła naprawę pojazdu dopiero do otrzymania odszkodowania od pozwanego, wcześniej nie miała na to środków. Warsztat samochodowy K.-C. wycenił koszt naprawy pojazdu na kwotę 13.892,85 zł. W ograniczonym zakresie, tj. co do lakierowania zakupionych części powódka zleciła naprawę warsztatowi K.-C.. Powódka zapłaciła za zleczone usługi 2.000 zł. Pozostałe prace naprawcze wykonał brat powódki nieodpłatnie.

/faktura k. 74, pismo (...) Sp. z o.o. Sp. k. k. 72, zlecenie blacharsko-lakiernicze k. 73/

Powódka zakończyła umowę najmu pojazdu zastępczego w dniu 5 stycznia 2018 roku, wobec czego Wynajmujący wystawił fakturę VAT za usługę na kwotę 3.734,28 zł.

/faktura VAT k. 41/

H. W. zgłosiła żądanie rekompensaty kosztów najmu pojazdu zastępczego do pozwanego. Towarzystwo (...) uznało roszczenie do kwoty 2.597,76 zł i w dniu 14 lutego 2018 roku przelało powyższą sumę na konto poszkodowanej.

/decyzja k. 43-43v, wyliczenie okresu najmu k. 44-44v, potwierdzenie transakcji k. 46/

Koszt naprawy pojazdu marki V. (...) o nr rejestracyjnym (...) w związku ze szkodą z dnia 13 grudnia 2017 roku, przy użyciu części nowych oryginalnych O z logo producenta, z zachowaniem technologii naprawy i materiałów lakierniczych przy zastosowaniu stawki za roboczogodzinę 140 zł netto wynosi 13.833,32 zł.

Stawka za roboczogodzinę na terenie Ł. w 2017 roku kształtowała się na poziomie od 95 do 100 zł w warsztatach nieautoryzowanych, w serwisach posiadających autoryzację producenta, wartość ta wynosi od 130 do 160 zł.

Jest możliwa prawidłowa technologicznie naprawa pojazdu marki V. (...) nr EL 022UU po szkodzie z dnia 13 grudnia 2017 roku z wykorzystaniem zamienników jakości Q – bez logo producenta, a koszt naprawy wynosi 10.852,41 zł. Naprawa pojazdu na częściach oryginalnych O czy Q nie spowoduje wzrostu wartości pojazdu w stosunku do wartości sprzed zdarzenia szkodzącego.

Uzasadniony czas naprawy przedmiotowego pojazdu, uwzględniający sposób w jaki naprawa w rzeczywistości została wykonana wynosi 6 dni, w tym 3 dni „czystego” technologicznego czasu pracy. Jest to tym samym niezbędny i konieczny okres naprawy, przy założeniu sprawnego i właściwego przygotowania do naprawy.

Koszt naprawy pojazdu powódki Nie ma możliwości podania kosztów naprawy pojazdu z zastosowaniem części używanych. Dostępne na rynku tego typu części są częściami bez gwarancji, niewiadomego pochodzenia a ich ceny są bardzo rozbieżne.

/opinia biegłego z zakresu wyceny pojazdów i kosztów naprawy powypadkowej pojazdów wraz z kalkulacją naprawy k. 107-138, opinia uzupełniająca biegłego k. 165-170/

Przedmiotowy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie całokształtu materiału dowodowego złożonego do akt sprawy. Dokumenty przedstawione przez stronę Sąd uznał za wiarygodne w całości. Źródłem ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie nie mogły być informacyjne wyjaśnienia powódki, jako niepotwierdzone przez jej zeznania w charakterze strony.

Jako, że osiã sporu pozostawał rzeczywisty koszt naprawy przedmiotowego pojazdu a obie strony przedstawiły odmienne kosztorysy, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej. Sporządzona przez biegłego opinia została uznana przez Sąd za wiarygodną i profesjonalną. Opinia została zakwestionowana przez stronę pozwaną, jednakże po sporządzeniu opinii uzupełniającej wszelkie wątpliwości zostały w ocenie Sądu rozwiązane. Sąd zgodził się z wnioskami biegłego w całości i przyjął je za swoje.

Jak wskazał biegły i co zostało także wskazane w orzecznictwie, naprawę pojazdu wykonuje się przy użyciu nowych części. Wykorzystanie używanych części wiąże się z obniżeniem standardów bezpieczeństwa, a także jest trudne do oszacowania ze względu na uzależnienie ceny części od aktualnego rynku „drugiej ręki”, nadto części te są niewiadomego pochodzenia i jakości i nie dają gwarancji naprawy zgodnie z zasadami sztuki. Wysokość należnego odszkodowania oparta jest więc na rzeczywistych kosztach naprawy przy użyciu części fabrycznie nowych, a dodatkowa opinia biegłego zawierająca żądany przez pozwanego kosztorys nie miałaby wpływu na ustalenie wartości należności.

Celem ustalenia uzasadnionego okresu najmu pojazdu zastępczego Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej. Sporządzona opinia została uznana przez Sąd za profesjonalną, rzetelną i wiarygodną, a wnioski w niej zawarte Sąd przyjął za swoje. Strony także nie wnosiły o jej uzupełnienie.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie powódka dochodziła uzupełniającego odszkodowania za szkodę majątkową w postaci uszkodzenia pojazdu marki V. (...) o nr rejestracyjnym (...), jakiej doznała w wyniku wypadku z dnia 13 grudnia 2017 r. Nadto powódka domagała się zwrotu kosztów poniesionych w wyniku korzystania z pojazdu zastępczego w okresie trwania naprawy uszkodzonego samochodu. Pozwane Towarzystwo uznało swoją odpowiedzialność

za przedmiotowe zdarzenie co do zasady, kwestionując dochodzone przez powódkę roszczenie o uzupełnienie odszkodowania, uwzględniające użycie oryginalnych części zamiennych. Dodatkowo, podnosiło wykonanie naprawy przez powódkę przy użyciu używanych części zakupionych za pośrednictwem portali aukcyjnych.

Przedmiotem rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie było zatem w istocie ustalenie wysokości należnego powódce odszkodowania.

Na podstawie art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. § 4 komentowanego przepisu przewiduje, że uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

Zasada odpowiedzialności nie była kwestionowana.

W myśl przepisu art. 19 ust. 1 ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2013 r. poz. 392 ze zm.) osoba poszkodowana w wypadku ma prawo dochodzenia roszczenia odszkodowawczego bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Nadto, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz pojazdu lub kierujący jest zobowiązany – na podstawie prawa – do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest m.in. utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia (por. art. 34 ust. 1 ww. ustawy).

W świetle art. 34 ust. 1 i art. 36 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, odpowiedzialnością ubezpieczyciela co do zasady rządzą reguły dotyczące odpowiedzialności odszkodowawczej posiadacza pojazdu lub kierującego pojazdem, w tym ogólne przepisy o wynagrodzeniu szkody (zwłaszcza art. 361-363 k.c.). Jednakże wyłącznym sposobem naprawienia szkody na podstawie odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych jest odszkodowanie pieniężne. Dla spełnienia swej roli wysokość odszkodowania powinna pokrywać wszelkie celowe i uzasadnione ekonomicznie wydatki niezbędne dla przywrócenia stanu poprzedniego uszkodzonego pojazdu. Do wydatków spełniających te kryteria zaliczone zostały koszty nowych części zamiennych, niezbędnych do naprawy pojazdu (por. uchwała w składzie siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 r., III CZP 80/11, OSNC 2012/10/112). Wątpliwości czy nowe części zamienne powinny być oryginalnymi częściami zamiennymi sygnowanymi logo producenta czy też częściami zamiennymi o porównywalnej jakości przesądził Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 20 czerwca 2012 r. (III CZP 85/11, Lex nr 1218190) w którym stwierdził, że w przypadku uszkodzenia tych części pojazdu, które przed uszkodzeniem były częściami oryginalnymi sygnowanymi logo producenta, należy uwzględniać ceny nowych części oryginalnych, zaś pomniejszenie ich wartości o wartość zużycia uszkodzonych części dopuszczalne jest jedynie wówczas, gdyby uwzględnienie nowych części w znaczny sposób zwiększało wartość całego pojazdu. Zaprezentowane stanowisko Sądu Najwyższego zasługuje na pełną aprobatę. Punktem wyjścia przy ocenie wysokości odszkodowania powinny być ceny nowych części zamiennych sygnowanych logo producenta. Takie bowiem części co do zasady zapewniają przywrócenie pojazdu do stanu sprzed uszkodzenia, to znaczy do takiego stanu, w którym pod względem użytkowym, estetycznym i technicznym pojazd będzie zaspokajał potrzeby poszkodowanego. Jeśli zaś ubezpieczyciel chciałby podważyć wysokość tak ustalonego odszkodowania, wykazując przykładowo, że ze względu na wiek pojazdu lub jego stan sprzed uszkodzenia odszkodowanie to będzie zawyżone, powinien to wykazać, w tym bowiem zakresie to na nim spoczywa ciężar dowodowy. Dopiero wówczas przy ocenie sposobu obliczania wysokości odszkodowania należy brać pod uwagę, jakie części znajdowały się w pojeździe przed uszkodzeniem, czy były wcześniej naprawiane lub wymieniane, jak długo były eksploatowane oraz jaki jest wiek pojazdu (por. postanowienie Sądu Najwyższego III CZP 85/11).

Podkreślenia wymaga fakt, iż dla ustalenia wysokości odszkodowania i jego wypłaty irrelevantnym jest fakt, czy poszkodowany w rzeczywistości dokonał naprawy. Utrwalony w orzecznictwie jest pogląd przesądający o tym, iż

szkoda do której naprawienia zobowiązany jest sprawca, istnieje niezależnie od dokonania naprawy (tak SN w wyroku z dnia 16 maja 2012 r., V CKN 1273/00, LEX 55515).

Sąd ustalił całkowitą wysokość kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu w oparciu o opinię biegłego sądowego G. P. przy użyciu części oryginalnych. Jak wskazał biegły, w przypadku przedmiotowego samochodu możliwa jest także naprawa przy użyciu części alternatywnych Q, jednakże w tym zakresie pozwany nie sformułował tezy dowodowej dla biegłego. Ubezpieczyciel chciał za to wyliczenia kosztów naprawy przy uwzględnieniu części używanych, co jak wyjaśnił biegły – nie było możliwe. Powódka ostatecznie nie potwierdziła swoich informacyjnych wyjaśnień, zatem Sąd nie mógł oprzeć się na nich czyniąc ustalenia faktyczne w niniejszej sprawie.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd przyjął, iż uzasadnione koszty przywrócenia samochodu powódki do stanu sprzed kolizji wynosiły 13.833,32 zł. Sąd ustalił, iż właściwa stawka za roboczogodzinę wynosi 140 zł, zgodnie z żądaniem pozwu. Pozwany nie kwestionował żądania powódki w tym zakresie. Z opinii biegłego wynika, iż stawki w granicach 130-160 zł za roboczogodzinę były spotykane w zakładach naprawczych na rynku (...) w 2017 roku. Powódka przedstawiła zaś fakturę za naprawę (choć w ograniczonym zakresie) (...), stanowiącego autoryzowany serwis producenta V..

W ocenie biegłego, do której Sąd przychylił się w całej rozciągłości, naprawa dokonana z zastosowaniem nowych, oryginalnych części nie powoduje wzrostu majątkowej lub użytkowej przedmiotowego samochodu.

Wskazać również należy, iż żadna ze stron postępowania nie zakwestionowała opinii biegłego ani w zakresie kosztów części oryginalnych przyjętych przez biegłego ani też w zakresie przyjętej stawki za roboczogodzinę.

Uwzględniając wypłacone w toku postępowania likwidacyjnego odszkodowanie w wysokości 3.576,45 zł Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 10.256,87 zł tytułem uzupełnienia odszkodowania za koszt naprawy uszkodzonego pojazdu. Jako, że powódka wносиła o zasądzenie kwoty 10.316,40 zł tytułem odszkodowania za koszty naprawy pojazdu, powództwo w pozostałym zakresie należało oddalić.

W odniesieniu do żądania zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego, wskazać należy, iż okazało się ono niezasadne. Podkreślenia wymaga przy tym, iż w niniejszych okolicznościach korzystanie z pojazdu zastępczego przez czas trwania naprawy uszkodzonego samochodu jest normalnym następstwem działania, z którego szkoda wynikła w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. Jednakże, jak wynika z treści niekwestionowanej opinii biegłego, czas naprawy pojazdu uszkodzonego w kolizji z dnia 13 grudnia 2017 roku wynosił 6 dni, w tym 3 dni czystego technologicznego czasu naprawy.

Zdaniem Sądu powódka nie wykazała w tej sprawie w sposób dostatecznie stanowczy, aby najem samochodu był uzasadniony aż przez 23 dni. H. W. nie udowodniła, żeby naprawa pojazdu była konieczna przez okres ponad 6 dni, w szczególności nie wносиła o uzupełnienie opinii biegłego w tym zakresie. Pozwany zaś ponosi odpowiedzialność jedynie co do technologicznie uzasadnionego czasu naprawy, pozostającego w związku przyczynowym ze szkodą.

Stawka dobowo za najem nie była przedmiotem sporu, zatem za 6 dni naprawy należało się powódce odszkodowanie w kwocie 132 zł x 6 dni, tj. 792 zł. Biorąc pod uwagę fakt, iż pozwany w toku postępowania likwidacyjnego wypłacił na rzecz powódki kwotę 2.597,76 zł tytułem najmu pojazdu zastępczego, a zatem nawet za okres przekraczający technologiczny czas naprawy, Sąd uznał dalsze roszczenie w tym zakresie za nieudowodnione.

Dłużnik popada w opóźnienie, jeżeli nie spełnia świadczenia w terminie, w którym stało się ono wymagalne. Termin wymagalności świadczeń przysługujących poszkodowanemu od ubezpieczyciela z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów określa art. 817 § 1 k.c. Jest to termin 30 dni od dnia otrzymania przez ubezpieczyciela zawiadomienia o wypadku. Gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela lub wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, jest to termin 14 dni od wyjaśnienia tych okoliczności (art. 817 § 2 k.c.). Również zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2013 r. poz.

392 ze zm.) ubezpieczyciel wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Niespełnienie świadczenia w terminie rodzi po stronie ubezpieczyciela konsekwencje przewidziane w art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe (art. 481 § 2 k.c.).

Sąd uznał, iż roszczenie w zakresie kwoty dochodzonej już w pozwie stało się wymagalne od dnia następującego po doręczeniu pozwanemu odpisu pozwu, albowiem powódka nie wykazała, aby wcześniej wzywała stronę pozwaną do wypłaty odszkodowania w oznaczonej stricte wysokości (brak w aktach dowodu doręczenia stronie pozwanej wezwania do zapłaty). Roszczenie zatem stało się wymagalne z chwilą powzięcia przez pozwane Towarzystwo wiadomości o żądaniu powódki i jego zakresie, to jest od dnia następującego po doręczeniu odpisu pozwu w zakresie kwoty, tj. od dnia 8 maja 2018 r. i od tej daty Sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie.

Zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu (art. 100 k.p.c.), strony powinny ponieść jego koszty w takim stopniu, w jakim przegrały sprawę. Powódka wygrała sprawę w 90% i w tym zakresie strona pozwana powinna zwrócić jej koszty procesu.

Łącznie koszty procesu poniesione przez obie strony stanowią kwotę 9.133 zł. Składają się na nią: koszty wynagrodzenia dwóch pełnomocników i jednej wykazanej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa – łącznie 7.217 zł, opłata sądowa od pozwu – 516 zł, oraz wynagrodzenie biegłego – 1.400 zł. Powódka poniosła koszty procesu w kwocie 4.816 zł, a pozwany w kwocie 4.317 zł. Strona powodowa domagała się także zwrotu kosztów doręczenia korespondencji, jednakże w żaden sposób nie wykazania ich poniesienia ani ich ewentualnej wysokości.

Strona pozwana powinna ponieść koszty procesu w łącznej kwocie 8.220 zł (9.133 x 90%). W związku z tym, że koszty te poniosła do kwoty 4.317 zł, powinna zwrócić różnicę tych kwot na rzecz powódki (8.220 zł – 4.317 zł).

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd zasądził od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 3.903 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, orzekając jak w punkcie 2. sentencji wyroku.

W toku procesu Skarb Państwa poniósł tymczasowo wydatki w kwocie 552,43 zł. Stosownie do art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2005 r., nr 167, poz. 1398 z późn. zm.) kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Sąd obciążył obowiązkiem zwrotu nieuiszczonych kosztów sądowych stronę pozwaną w kwocie 498 zł (90 %) a z roszczenia zasądzonego na rzecz powódki nakazał ściągnąć 54,43 zł tytułem części nieuiszczonych kosztów sądowych od oddalonej części powództwa.